

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 13 października 2023 r.

DIH-3.707.87.2023.AB

DECYZJA DIH – 3.86.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 29 czerwca 2023 r. (KHU.8361.67.2023), na mocy której przedsiębiorcy WODROL INWESTYCJE spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu:

- niewykonania obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622) poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w sklepie należącym do ww. przedsiębiorcy, informacji o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, tj. w zakresie:
 - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił funkcję co sprzęt sprzedawany (art. 37 ust. 1 ww. ustawy);
 - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony (art. 37 ust. 2 ww. ustawy);
 - nieodpłatnego przyjęcia w jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, przez dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej, co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 ww. ustawy);
- nieumieszczenia, wbrew art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 27 – 28 kwietnia 2023 r. inspektorzy reprezentujący Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Dolnośląskim WIIH”, „organem pierwszej

instancji”), działając na podstawie upoważnienia U/70/KHU/2023 z 27 kwietnia 2023 r., przeprowadzili kontrolę w placówce należącej do ww. przedsiębiorcy.

Upřednio, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 28 marca 2023 r. (sygn. Z/49/KHU/2023), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego „Kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorców wymagań ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622)”, zwanej dalej: „ustawą o zużytych sprzęcie”. Zawiadomienie doręczono stronie 7 kwietnia 2023 r.

Kontrola została przeprowadzona w obecności prokurenta.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że kontrolowanej placówce prowadzona jest sprzedaż m.in. sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, a tym samym przedsiębiorca podlega obowiązkowi dystrybutora, określonym w art. 37 oraz art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), zwanej dalej: „ustawą o zużytych sprzęcie”.

W toku kontroli, sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy,
- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie przekazał informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi.

Inspektorzy, na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy o Inspekcji Handlowej postawili żądanie uwidocznienia wymaganych przepisami informacji. Żądanie zostało wykonane i wszystkie informacje wymagane przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie zostały umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży.

W wyjaśnieniach z 27 kwietnia 2023 r., złożonych w czasie kontroli Prokurent wskazał, że brak umieszczenia wymaganych informacji spowodowany był niewiedzą, natomiast odnosząc się do otrzymania zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli zawierającego zakres kontroli, przedsiębiorca poinformował, że z uwagi na dużą ilość pracy nie miał czasu na zapoznanie się z ustawą o zużytych sprzęcie. Jednocześnie wskazał, że w toku kontroli niezwłocznie uzupełnił brakujące informacje.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli KHU.8361.67.2023 z 28 kwietnia 2023 r.

Pismem z 4 maja 2023 r. Dolnośląski WIIH przesłał kontrolowanemu protokół wraz z załącznikami.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Dolnośląski WIIH zawiadomieniem z 31 maja 2023 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w trybie art. 91 pkt 25 i 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w należącej do przedsiębiorcy placówce handlowej. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 9 i 10 § 1 strona ma prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Dnia 29 czerwca 2023 r. Dolnośląski WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 § 1 Kpa wydał decyzję, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu:

- niewykonania obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622) poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w sklepie należącym do ww. przedsiębiorcy, informacji o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, tj. w zakresie:
 - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił funkcję co sprzęt sprzedawany (art. 37 ust. 1 ww. ustawy);
 - nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile ten sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony (art. 37 ust. 2 ww. ustawy);
 - nieodpłatnego przyjęcia w jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, przez dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej, co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (art. 37 ust. 3 ww. ustawy);
 - nieumieszczenia, wbrew art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Decyzja została odebrana 20 lipca 2023 r.

Dnia 14 sierpnia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Dolnośląskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu wniosła o anulowanie nałożonej administracyjnej kary pieniężnej.

Pismem z 23 sierpnia 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) – dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisano do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisano do rejestru,
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużyтым sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę

za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów z kontroli oraz postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Dolnośląskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 oraz
- art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Tym samym w ocenie organu drugiej instancji działania Dolnośląskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu przedsiębiorca wskazał, że nie był obecny podczas kontroli przeprowadzonej w placówce, jak również nie był dostępny pod telefonem. Jednocześnie strona twierdzi, że wydała dyspozycję pracownikowi, aby umieścić wymagane przepisami prawa informacje w dostępnym dla klientów miejscu – pracownik wykonał polecenie, wywieszając informacje przy wejściu do sklepu. Strona twierdzi również, że z niewiadomych przyczyn wywieszona informacja nie została zauważona zarówno przez kontrolujących, jak i osoby uczestniczące w kontroli, jednak obowiązek informacyjny został spełniony. Strona nie zgadza się z inspektorami, że informacje wynikające z art. 37 ust. 4, jak i 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie powinny być umieszczone przy kasach, tak jak to nakazali zrobić inspektorzy, a nie przy wejściu do marketu, tak jak zostało to zrobione przez kontrolowanego. Mając na uwadze powyższe strona wniosła o anulowanie nałożonej kary.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, organ drugiej instancji stwierdził, że nie zasługują one na uwzględnienie.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i stwierdzony stan faktyczny, a mianowicie, że w momencie podjęcia kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie nie były umieszczone w widocznym dla konsumentów miejscu, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – protokole kontroli KHU.8361.67.2023 z dnia 28 kwietnia 2023 r. podpisanym przez stronę (prokurenta samoistnego) bez uwag oraz w załączonych wyjaśnieniach z 27 kwietnia 2023 r. Pismem z 4 maja 2023 r. Dolnośląski WIIH przesłał kontrolowanemu protokół wraz z załącznikami, w tym pouczeniem o możliwości wniesienia uwag na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej do protokołu kontroli. Kontrolowany przedsiębiorca nie skorzystał z ww. uprawnień i nie wniósł uwag do protokołu kontroli.

W przedmiotowej sprawie Dolnośląski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na ustaleniach kontroli zawartych w powyższym materiale dowodowym. Brak umieszczenia w widocznym miejscu wymaganych informacji potwierdził również prokurent - obecny podczas kontroli, wskazując w wyjaśnieniu z 27 kwietnia 2023 r., że brak umieszczenia wymaganych informacji spowodowany był niewiedzą, natomiast odnosząc się do otrzymania zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli zawierającego zakres kontroli, poinformował, że z uwagi na dużą ilość pracy nie było czasu na zapoznanie się z ustawą o zużytym sprzęcie.

W przedmiotowej sprawie, kontrolowany przedsiębiorca pouczonego o przysługującym mu na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej prawie do zgłoszenia uwag (karta nr 4 protokołu kontroli),

z prawa tego nie skorzystał. Tym samym ustalenia zawarte w protokole uznać należy za wiarygodne. Strona nie przedstawiła także żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności protokołu kontroli. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: „Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi, jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.” Dołączone do odwołania przez skarżącego zdjęcia, w żaden sposób nie podważają zapisanych w protokole kontroli ustaleń, gdyż brak jest możliwości stwierdzenia kiedy zostały wykonane (tym bardziej, że przedsiębiorca w czasie kontroli był nieobecny), a ustalenia kontroli jednoznacznie wskazują, że wymagane przepisami prawa informacje nie zostały umieszczone w widocznym miejscu, co również potwierdził w wyjaśnieniach prokurent obecny podczas kontroli.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Należy również zwrócić uwagę, że przepisy ustawy wprost wskazują, że informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, powinny zostać umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży (podkreślenie organu). Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie jednoznacznie wskazują, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa. Odnosząc się do twierdzenia strony, że nie wie dlaczego „informacja nie została zauważona przez kontrolujących jak i przez osoby uczestniczące przy kontroli. Jednak obowiązek informacyjny został spełniony.”, organ drugiej instancji stwierdza, że trudno uznać za spełniony obowiązek umieszczenia w widocznym miejscu w miejscu sprzedaży określonych prawem informacji, jeśli nawet inspektorzy nie byli w stanie ich zlokalizować, jak również osoba - prokurent, uczestnicząca w kontroli ich nie wskazała, a wręcz potwierdziła ich brak, wskazując na przyczyny stwierdzonych nieprawidłowości. W tym miejscu Prezes UOKiK podkreśla, że to przedsiębiorca musi umieścić wymagane informacje w taki sposób, aby były one widoczne dla klientów sklepu, w celu przekazania istotnych dla nich informacji, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Nie ma tutaj wskazanego konkretnego miejsca, ale informacje te mają być umieszczone w taki sposób, aby każdy klient placówki miał możliwość zapoznania się z nią.

Mając na uwadze powyższe, argumenty strony nie znajdują uzasadnienia i na ich podstawie nie można uznać, że przedsiębiorca spełnił obowiązek informacyjny wynikający z art. 37 ust.4 i 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Prezes UOKiK po analizie skarżonej decyzji, stwierdza że Dolnośląski WIIH właściwie wziął pod uwagę i ocenił kryteria zawarte w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, tj. stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Organ pierwszej instancji odnosząc się do kryterium stopnia naruszenia obowiązków właściwie uznał, że brak wymaganych przepisami prawa informacji o nieodpłatnym odbiorze zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz punktach odbioru sprzętu stanowi znaczne naruszenie

obowiązków ciążących na przedsiębiorcy. Celem ustawodawcy, przy tworzeniu ww. przepisów, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienie dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady bezpiecznie dla siebie i środowiska pozostawić. Daje to możliwość, jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi z uwagi na obecność szkodliwych substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Stwierdzony w toku kontroli brak informacji, wymaganych przepisami ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym pozbawił konsumentów wiedzy w zakresie postępowania ze zużytym sprzętem pochodzącym z gospodarstw domowych, informacji jak segregować zużyty sprzęt, a także gdzie znajdują się punkty, do których można zdać zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny. Prezes UOKiK zgadza się również z Dolnośląskim WIIH, że niedopełnienie obowiązków istotnych z uwagi na ochronę środowiska i świadomość konsumentów stanowi o znacznej szkodliwości stwierdzonego naruszenia.

Dolnośląski WIIH prawidłowo ocenił rodzaj i zakres naruszenia, wskazując że brak umieszczenia wszystkich informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, pozbawił konsumentów wiedzy w zakresie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu czy postępowania ze zużytym sprzętem pochodzącym z gospodarstw domowych. Przekazanie w widocznym miejscu przez dystrybutora sprzętu wszystkich ww. informacji ma za zadanie dodatkowo uświadomić użytkowników, jak postąpić z odpadami sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz, że w większym sklepie istnieje możliwość nieodpłatnego pozostawienia drobnego zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, bez konieczności zakupu nowego. Powyższa wiedza niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia świadomości i dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczenie pozostawiania nieużytkowanych sprzętów w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Należy tutaj wskazać, że przedsiębiorca nie wykonał w pełni obowiązków informacyjnych, jakie nakładały na niego dwa przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art.37 ust. 4 i art. 39 pkt 2.

Analizując okres trwania naruszenia organ pierwszej instancji wskazał, że strona została powiadomiona o planowanym zakresie kontroli w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli (potwierdzenie odbioru w dniu 07.04.2023 r.), zatem nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku, w okresie co najmniej od 07.04.2023 r. (data doręczenia zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli) do dnia 27.04.2023 r. (data rozpoczęcia kontroli). Należy również dodać, że powyższe może potwierdzać wyjaśnienie osoby obecnej podczas kontroli, wskazujące na brak wiedzy w zakresie obowiązków dystrybutorów i czasu na zapoznanie się z przepisami ustawy o zużytym sprzęcie. Niezależnie od powyższego organ przy ustalaniu wysokości kary wziął pod uwagę usunięcie przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości w toku kontroli.

Dolnośląski WIIH wskazał że strona należy do grupy mikroprzedsiębiorców i dotychczas nie była kontrolowana przez Dolnośląskiego WIIH w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) w widocznym miejscu wymaganych informacji dla klientów jest

okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów w sposób należyty. Przepisy w sposób prosty, jednoznaczny i niewymagający dodatkowej wykładni wskazują, że informacje powinny znajdować się w widocznym miejscu, w związku z czym konsument będzie miał łatwy i bezpośredni dostęp do istotnych dla niego informacji, jak ma postąpić ze użytym sprzętem w miejscu, w którym dokonuje zakupu sprzętu. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić (czy to w punkcie sprzedaży – patrz art. 37 ust. 4, czy punkcie zbierania zużytego sprzętu – patrz art. 39 pkt 2 ww. ustawy).

Dolnośląski WIIH rozważył również możliwość zastosowania art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Organ drugiej instancji także nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie ww. przepisu.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, iż przedsiębiorca jeszcze podczas kontroli uwidocznił w swoim sklepie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie.

Jednakże odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa możliwe jest po łącznym spełnieniu dwóch warunków tj. waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt. III SA/Gd 160/21: „Jednocześnie należy też zwrócić uwagę, że aby można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszania prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.”

Organ drugiej instancji zgadza się z Dolnośląskim WIIH, że nie można uznać w przedmiotowej sprawie, że waga naruszenia była znikoma, gdyż istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. fakt, iż informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie nie były umieszczone w sposób widoczny dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – protokole kontroli KHU.8361.67.2023 z 28 kwietnia 2023 r. wraz z załącznikami (podpisanym bez uwag przez prokurenta samoistnego, przedsiębiorca również nie skorzystał z uprawnień wynikających z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej), w tym w wyjaśnieniu przedsiębiorcy, że brak umieszczenia wymaganych informacji wynikał z niewiedzy oraz braku czasu na zapoznanie się z przepisami ustawy o użytym sprzęcie. Dodatkowo Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy ustawy o użytym sprzęcie wskazują wprost, w jaki sposób i jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o użytym sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać.

Strona nie dopełniła dwóch obowiązków informacyjnych nałożonych na nią w ustawie o zużytym sprzęcie i nie można uznać, że waga naruszenia prawa w tym przypadku była znikoma, tym bardziej, że realizacja określonych prawem obowiązków uwidocznienia informacji był zależny wyłącznie od strony, a uwidocznienie w punkcie sprzedaży wymaganych informacji, zdaniem organu drugiej instancji, nie wymagało od przedsiębiorcy zbyt dużego wkładu pracy czy zaangażowania. W konsekwencji powyższego, konsumenci zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Brak uwidocznienia przez dystrybutora ww. informacji narusza prawo konsumentów do rzetelnej i pełnej informacji oraz ogranicza ich wiedzę o właściwym postępowaniu ze zużyтым sprzętem po okresie jego użytkowania. Brak informacji o sposobie postępowania ze zużyтым sprzętem czy wskazujących punkty zbierania zużytego sprzętu prowadzi do mieszania zużytego sprzętu z innymi odpadami, co może mieć negatywny skutek dla środowiska naturalnego oraz zdrowia ludzi.

Prezes UOKiK wskazuje dodatkowo, że o mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. sygn. akt VI SA/Wa 1989/19. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona nie zamieściła żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Ponadto w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku. Zdaniem organu literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie Skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia, gdyż niewidocznienie przez stronę wymaganych informacji uniemożliwiło użytkownikom kupowanego sprzętu zapoznania się z nimi. A nie jest możliwe usunięcie braku stosownej wiedzy u użytkowników, którzy zakupili sprzęt elektryczny czy elektroniczny w przeszłości.

Ponadto Prezes UOKiK przeanalizował możliwość zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy, który stanowi, że jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Prezes UOKiK wskazuje ponownie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że brak informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie wynikał z niewiedzy kontrolowanego i braku czasu na zapoznanie się z ustawą o zużytym sprzęcie (załącznik nr 1 do protokołu kontroli - wyjaśnienie przedsiębiorcy z dnia 27 kwietnia 2023 r.). Ani w trakcie trwania kontroli, ani w czasie prowadzonego przez organ pierwszej instancji, jak również w toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK strona nie przedstawiła żadnych wiarygodnych dowodów wskazujących na dochowanie przez nią należytej staranności i uczynienie wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło. Tym bardziej należy mieć na względzie, że strona posiadała pełną wiedzę, jaki będzie przedmiot kontroli, gdyż został on wskazany w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli z 28 marca 2023 r. (sygn. Z/49/KHU/2023), jako „Kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorców wymagań ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym”, odebrany przez stronę 20 dni przed rozpoczęciem kontroli. Strona mając prawie trzy tygodnie do rozpoczęcia kontroli, nie uczyniła nic, co pozwoliłoby uniknąć stwierdzenia w toku kontroli nieprawidłowości, a w konsekwencji ukarania administracyjną karą pieniężną.

Brak jest także podstaw do uznania, że strona nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia. Jak wynika z wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego strona prowadzi działalność gospodarczą od 2015 r., natomiast ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym obowiązuje od 1 stycznia 2016 r. Oznacza to, iż strona miała dość czasu, aby zapoznać się z jej treścią i jako profesjonalista z dłuioletnim doświadczeniem stosować jej zapisy w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Trzeba także pamiętać, że o zastosowaniu art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie nie decyduje umyślność działania sprawcy lub jej brak, a dochowanie należytej staranności. Nie można uznać, że strona dołożyła należytej staranności, skoro nawet posiadając wiedzę o możliwej kontroli i jej zakresie, nie podjęła żadnych działań, które miałyby wpływ na prowadzenie działalności zgodnej z obowiązującymi przepisami i nie umieściła w swojej placówce handlowej informacji wymaganych art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy Strona jako profesjonalista powinna zdawać sobie sprawę z obowiązków wynikających wprost z przepisów prawa i dążyć do ich wypełnienia.

Dla zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy konieczna jest ocena okoliczności zaistniałych przed ujawnieniem nieprawidłowości. Wpływu na to nie mają działania następcze, wykonywane przez kontrolowanego już po ujawnieniu nieprawidłowości przez inspektorów Inspekcji Handlowej podczas kontroli (jak wskazano wcześniej zaprzestanie naruszania prawa bierze się pod uwagę przy rozpatrywaniu przesłanek odstąpienia od ukarania na podstawie art. 189f Kpa).

Podsumowując w niniejszej sprawie, zdaniem Prezesa UOKiK, nie wystąpiły podstawy do umorzenia postępowania na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy, ponieważ strona nie przedstawiła organowi wiarygodnych dowodów i okoliczności wskazujących, że dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których strona nie mogła przewidzieć. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie z dnia 16 listopada 2021 r. sygn. akt IV SA/Wa 925/21 (LEX nr 3309222) Sąd stwierdził: „Wyjaśnić należy, że art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie odnosi się wyłącznie do sytuacji, w której przed powstaniem naruszenia strona dochowała należytej staranności i uczyniła wszystko, czego można od niej rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miała żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których nie mogła przewidzieć oraz przedstawić w tym zakresie organowi stosowne dowody. Tylko w takiej sytuacji organ może wszczęte postępowanie umorzyć, lub też nie wszczynać postępowania w tym zakresie w ogóle. Na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie nie jest więc istotna skała naruszenia: fakt czy zaprzestano naruszenia bądź usunięto naruszenie prawa, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna, a raczej działania jakie podejmowała strona, aby do tych naruszeń nie doszło oraz dowody przedstawione przez stronę.”

Prezes UOKiK po przeprowadzaniu postępowania administracyjnego, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w tym kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, jednoznacznie stwierdza, że Dolnośląski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że wymierzona została najniższa kara z możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł – 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł – 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Dolnośląskiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie dolnej granicy z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o użytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xx]
2. Dolnośląski WIIH
3. a/a